

VIRÁG BALKON

A világ vége.

Sok törte már fejét azon,
S boldogulni nem birt véle,
Amitől oly nagyon félnek:
Mikor lesz a világ vége?
Megmondom én: ha a pénznek
Nem lesz többé becsértéke,
Meglátjátok — úgy történik —
Akkor lesz a világ vége!

Vagy pedig, ha frank és német
Közt testvéri lesz a béke,
Meglátjátok — úgy történik —
Akkor lesz a világ vége!
Esetleg, ha Ali Dinger
Leköszön és üres széke
Úgy is marad, — meglátjátok
Akkor lesz a világ vége!

Ha pedig a pécsi színház —
A városnak büszkesége,
Felépül és meg lesz nyitva:
Akkor lesz a világ vége!
Kifizetve s átadva lesz
A drága új vízvezeték . . .
No, de tovább nem folytatom,
Ebből ennyi untig elég!

Zoltán.

Felélős szerkesztő s lapfőigazgató:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 forint 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

A NÉPÜNNEP.

Kora reggel mozsárdörgés ébresztette föl a város lakosságát, engem ugyan nem, no mert én a műkedvelő-előadás után csupa műkedvelésből le sem feküdtem. Hat óraker meggharsant a zene s két zenekar járta be a várost. Persze a közönség kérdezni fogja, hogy hol lehetett az a másik zenekar, mert ő csak egyet látott. Hja kérem önök ezt nem értik. Az egyik zenekar a néhai városi zenekar földi maradványaiból összedrótózott társaság volt; a másik pedig Somogyi Károly de Somogy, a festett világ nagy és hős fejedelmének tarogatósaiból, a kik együtt gyakorolták végig a városon a fuvoncz-mesterség magas művészettel párosult fülhasogató zenebonáját. Igen is kérem, összeházásodtak s a két kar egyesült. No úgy-e most már értik? Most meg már én kezdem nem érteni, hogy mi szükség is volt erre a magyarázatra. Mindegy, menjünk tovább, mert ha még ezt is ki találok magyarázni, akkor annyira bele-gabalyodom a magyarázgatásba, hogy itélet-napig, vagy hogy hosszabb terminust mondjak, a jövő népünnepélig sem tudok kibontakozni.

Denikve bemuzsikáltattuk a várost, fölbresztettünk mindenkit álmaiból, még boldogult Madarász Manót sem hagytuk békén pihenni. A zene fölriasztotta álmaiból. Várady Fránczi, lapunk ollós vitéze, beszédet tartott fölötte — a kezében. A kedves halott erre megfordult sirjában és tovább aludt. Már hogy a beszédől fordult-e meg, vagy hogy a nagy közönségtől, mely távollétével tündöklött; nem tudhatni. Ez a túlvilág titka. Annyi azonban bizonyos, hogy mindkét körülmény azonos természetű s ez az oka annak, hogy nem lehet határozottan megállapítani, vajjon melyik okozta a sirban való megfordulást.

No majd megtudjuk a másvilágon; addig pedig legyünk türelemmel. A nagy kíváncsiság árt a szépségnek, mások szerint meg korai öszülést okoz.

Déli 12 óraker kezdődött a gyülekezés. A mikor már a tűzoltók együtt voltak, egy szép ökröt vezettek a városházára, hogy teljes legyen a díszmenet. Az ökrök igen jól érezte magát a városházán, mintha csak — ott-hon lett volna. De bezzeg a Tettyén! Ott aztán megtette a parádét. Nyolcz hófehér „waffen-rock“-ban s fehér kötényben kirukkolt taglós vitéz fogta az áldozatra szánt barmot.

Bummmmm! Eldördül a mozsár. Tratatratatratadra . . . megharsan a trombita. Az ökrök elkezd balletet járni, a tisztelt tagló-rend vitézei maszatolódnak a földhöz s az ökrök ill' a berek — elrohan.

— Bizonyosan haza szalad. Mond egy tapasztalt ökrész.

— Hova, haza?

— Hát a városházára.

Nem rossz! Olyan jót nevettem magamban, mert hangosan nem mertem nevetni. Rontotta volna a különben drámai jelenetet.

Általános lón a sopánkodás. Mi történik most? Az egész város közönségét föl találja öklelni az a megbőszült ökrök s mind meghalnak, ki jön akkor föl a népünnepre, ki eszi meg a sült marhát — hja igaz, hisz' az elszökött; de hát az 5 mázsa halat, cigánypecsenyét, gulyást, fagylaltot, stb.

Borzasztó! Rémisztó! Iszonytató!

Hát egyszer csak hozzák ám az ökröt rettenetesen megkötözve egy szekérhez. A jó Kakutyik és Makutyik országában elfogták.

— Dá, de ha néem kéell! Kiáltja nagy hangon a szekéren ülő koamsia. A zurak már meg esoani oaktak. Csoak oazért lideztek, meg troambitáltak, hoagy a széegény joambor eker célszoalagygyon, hoagy née kelljen méegsütni és iengyen kicosztani, hoanem léchessen méegint éeladni. De mienk néem éengedtünk ám! Méegfogtunk, most muszáj léevágni, méegsütni.

No hát ez sem utolsó észjárás!

Az operenciás tenger fenekén prüsszkülő farmatringos denevér ragaszkodják a bosnyák őspáik csappantys bő bugyogójába, ezt ugyan jól kikönfundáltak.

Többet aztán nem szökött el az ökrök; nem engedték a jó Kakutyik. Levágták, megsütötték annak rendje és módja szerént.

Álíg nézünk körül, egyszer csak megtelett a Tettye néppel. Pompás! Lesz legalább siker a jótékony célra. Sűr-forr a nép. Tessék egy pohár sör! Tessék bor! Finom halpapríkás! Emléklap! Sorsjegy! Rózsa! Kinek tetszik ez, amaz! Valóságos világ-forgalom.

— Hol is vagyunk mi voltaképen? Kérdi egyik vendég a másikat.

— A világ közepében.

S ezzel fölmutat a sátor czimiratára: „Itt a világ közepe, ki nem hiszi, jöjjön be!“

Nagyszerű!

De a „Netovább“ csárda sem volt az utolsó, daczára, hogy sorrendben utolsó helyen állt. Aki oda beállított, az aztán igazán beállíthatott, hogy csakugyan — ne tovább!

Volt az eszem-izom csárdákon kívül még egy rendkívül érdekes pavillon. Ez a Tettye déli oldalán, a meredek omladék partra volt állítva. Ez a fölirat volt rajta: „Itt látható, a mit még soha pénzért nem mutattak! Bemenet 10 kr.“ A ki csak bement, annyira meg volt hatva, hogy nem tudott szóhoz jutni. Csudálatos és nagyszerű dolgok voltak itt láthatók. Egy darab szappany, melylyel ha egy fekete tehenet megmosnak, fehér tejet ad. Egy eszerép pipa, melynek az a tulajdonsága, ha köre ejtik le, nem lehet többé egészben fölvenni; ez az előnye a fapipa fölött, stb. stb. Végül „Pécs látképe“ — életnagyságban — és — természetben.

Egy nagybajszu bácsi a bemenetnél 1 frtot adott, gondolva magában, hogy már csak megéri a forintot az a csudás látványosság, a mit még sohasem mutattak pénzért. Nagy komolysággal megnézett mindent s végül nagy szánalmat keltő hangon azt mondja az egyik rendezőnek:

— Adjanak uraim, a forintomért, legalább egy szál gyufát, hogy szivarra gyujthassak.

A mint kilépett, kérdezték, hogy van-e benn valami érdekes látni való.

— Hajje! De mennyi!

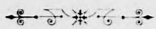
S tódult be a közönség.

Mindenki hallgatott, sonki se merte elárulni föl-sülését, már csak szégyenfejre sem.

Igy történt aztán, hogy oly pompásan sikerült a tűzoltók népünnepe.

Egyszer volt Budán kutyavásár, egyszer győztek a cigányok Nagy-Idán; egyszer volt Pécsen pompásan sikerült népünnepe, de egyszer ám!

„Ö. T.”

Mindegy.

Egy felső-mindszenti izraelita polgártárostól tehenet vett egy cz.-bogádi földmives, de árát nem fizette ki teljesen, amiért is az eladó visszatartá a járlatot s azt később utánvétellel postára teszi a következő ezimmel: Fehér Istvánnak Cz.-Bogádon. Ily nevű ember ott nem lévén, az utánvételes küldemény visszameneszettett a feladóhoz. Ezen Khon, az illető feladó megütközvén, fogja magát s lemegy Bogádra s ott felkeresi azon embert, kinek ő a tehenet eladta s kérdi tőle, hogy miért nem váltotta ki a járlatot, a mire ő igen természetesen azt válaszolta, hogy a járlat megérkezéséről mit sem tud. Erre Khon úr azt mondja az illetőnek:

— Gyűjjön csak velem a postára, majd megtanítom én azt a postamestert! Beállítva a postára, azt mondja az illető postamesternőnek:

— Ismeri ezt az embert?

— Persze hogy ismerem — felelt a postamesternő.

— Hát akkor miért nem kézbesítette neki azt az utánvételes küldeményt, a mit én öneki, Fehér Istvánnak küldtem?

— Azért mert én úgy tudom, hogy ezen embernek neve nem Fehér, hanem Szőke István.

— Nü! Fehér István, Szőke István, fehér vagy szőke az egészen mindegy?!

Csere.

— Te, cseréljünk szicarszopókával!

— Nem bánom, cseréljünk!

A csere után:

— No pajtás, csak hogy nem énmáram ismernek rá.

— Hiszen én is csak azért cseréltem veled, mert én is loptam a magamét.

— Akkor hát csak add vissza megint pajtás, legalább így nagyobb vigyázattal rejtegeti mindegyikünk a magáét.

Akkor nem bér málkozik.

A közelmúltban megejtett bér málkást megelőzőleg történt: Egy lábtyűművész-segéd beállít k—i plébánoshoz s kijelenti, hogy ő bér málkozni akar.

— Ki lesz a bérmaatyja?

— A püspök!

— Beszelt e felől már veled?

— Nem!

— Ön bizonyosan busás ajándékára számít, de a püspök nem fog önnek bérmaatyja lenni, mert ő bér málk.

— No! ha nem lesz, hát akkor nem bér málkozom! Isten áldja meg!

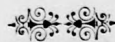

Lála.

Egy borozó társaság egyik tagja, eszébe jutván, hogy a jelenlévő orvos nemrég súlyos betegségből gyógyította őt meg, eképen köszönté fel az orvost:

— Isten éltesse a tekintetes urat, sohasem felejttem hozzáam való jószágát. Ha meghalok,

még a koporsómra is ráíratom, hogy az orvos urnak köszönöm az életemet.

Pécsen mint vendég f. hó 9-én lépett föl először „Lili”-ben. Játszik még a „Kornevilli harangok”-ban, „Hoffmann meséi”-ben és „Czigánybáró”-ban.

Ingadozik.

— Barátom, még mindig ingadozom, vajjon elmenjek-e a mai üszöghi mulatságra.
— Tégy úgy pajtás, mint rendesen. Menj el s csak azután *ingadozzál* majd, haza jössz!

A tüsszentésről.

Egy kis iskolás fia, a mikor az atyja tüsszentett, így szólt: Conducat sanitati.
S a mikor az anyja: Conducat sanitati.

Tanuló (mikor a tanárja tüsszentett): Prosit, proficiat, helf Gott, Zum Wohle, saluti!
Nyelvtanár: Dank, gelts Gott, merci, gratias ago tibi!

Csinipor Gyurkának olyan hosszú orra van, hogy a mikor tüsszent, nem — hallja!

Szives kinálás.

— De hát tessék urabácsi, vegyen a salátából. Ne kimélje, nem drága. Olyan olcsó, hogy a — *disznókat is ezzel etetjük!*

Tönkretett diszmenet.

Egy baka az urnapi diszmenet közt nagyot prüszszent. Menet után a hadnagy színéből kikelve, dühösen kiált:

— *Ennek a gézengúz himpellérnek 21 esztendeje volt a prüszszentésre! S az akasztófárávaló 21 esztendeig nem prüszszenté ki magát csak azért, hogy most elrontsa, tönkre tegye a diszmenetet.*

Megmarad.

Kocsis: Gazd'uram, én a jövő esztendőre is megmaradok!

Gazda: No ha te megmaradsz, sem mirevaló, akkor én megyek el.

Tüntetés a népünnepély ellen.

— Hát ön nem volt fenn a tettyei népünnepélyen?
— Már hogy lettem volna. En a népünnepély ellen tüntettem!
— Hogy-hogy?
— *Itthon vacsoráltam!*

Miért nem ordított.

Egy szórakozott ur ráhág egy kutya lábára. A kutya rémülten elordítja magát, mire a szórakozott ur így szól.

— *Előbb ordítottál volna, sem mirevaló, akkor észrevettelek volna s nem hágtam volna a lábadra.*

Ebéden.

Háziasszony: Tanító ur, tessék még eből a pompás libából.

Tanító: Köszönöm, már ugyis három darabot megettem.

Kis fiu: De bizony már 5-öt!

Kőmivesek prakszisából.

Kőmives (egy 2 kros szivarra igyekeszik rágyújtani): *Ördög bujjék ebbe a rossz szivarba! úgy látszik, jól szelel, mert hamar meggyult, most aztán nincs mivel szöszmötölnöm, s kénytelen leszek dolgozni.*

Pécs és Páris.

— Nos uram, hogy tetszett a pécsi népünnepély?
— Szép, szép; de a melyet Párisban láttam, szebb volt!

Nem bánja meg.

A rabbit egy haldokló hitsorsosához hívták. A rabbi megjelenik a haldokló ágyánál és ünnepélyes hangon kérdi a haldoklótól:

— Szánod és bánod-e büneidet Jokef?

— Nem vétkeztem rebélében életemben, nincsen száni és banni valóm.

— Látod Jokef, nem beszélsz igazat, a multkor is Jom-Kippurkor vettél egy pár csizmát a pécsi vásáron, mondd meg őszintén: bánod-e ezen tettetdet?

— Ezt nem bánom meg soha rabbi, mert azt a pár csizmát nagyon olcsón vettem; felelt elhaló hangon a haldokló.

A trafik hatása.

— Nagysága, csokolom a kezét, legyen szives a béremet főlebb emelni.

— Vajjon miért?

— Mert drágább lett a szivar ára.

— Mi közöm van nekem, vagy mi köze magának ehhez?

— Az, kérem, hogy a bakámat én tartom virgóniával s most, hogy drágább lett, *nem futja ki a béremből!*

A város rétjén.

— Nézd csak Palkó, milyen gazdag rét ez!

— Az ám! De jó volna itt ökörnek lenni!

KIPFELBEISER S TULPENTHAL.

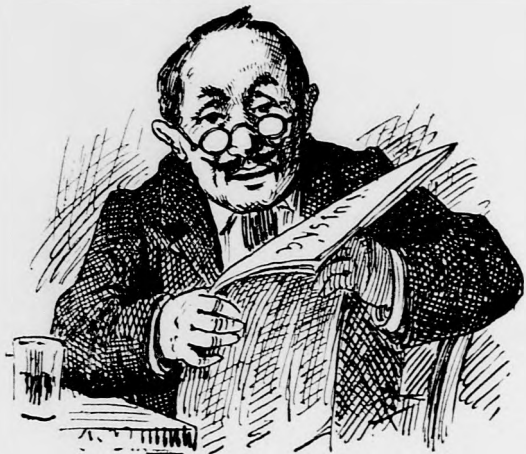

— Thodja ün, hodj minek hozatha a molt héten az Europhában a Zámi-jenök a Jonástul azth a nótha, hodj: „Szép is vadjak, jó is vadjak, tsak edj khicsit **homis** vadjak!”

— Nü, ha ün thadja, hát mondjon.

— Azérth, merth akkhor jothotta nekhi eszibe a — **homis** válthu!

A pályanyertes mű.

Ni-ni! Mi van itt ebben az újságban? Azt mondja, hogy: „A városház kibővítési tervezetei közül az lett a pályanyertes, a melyiknek ez a jeligeje: „Építsünk három hájléket: nekem egyet, a polgármesternek egyet s a városnak egyet!”

Jäger latein.

H. szolgabíró szenvedélyes vadász, egy ízben W. hercegi körederész előtt roppantul magasztalta vizsla kutyájának apportírozó tehetségét:

— Ez olyan kitűnő kutya, hogy még a varró-tűt is kiapportírozza a varróvánkósból.

— Az semmi, — felelt mohón a körederész, — az én kutyám még varr is.

VIG CZIMBORÁK.

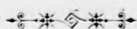

— Nos, vendéglős úr, hogy megy az üzlet?

— Köszönöm jól. Minden pohár sörömet és boromat kétszer adom el.

— Hogy-hogy?

— A vendégek itt hagyják a felét.

Felkészöntötte.

A napokban egy lakodalomban nagyon nógattak egy fiatal embert, hogy készöntse fel a menyasszonyt. As engedett a kérésnek s szótván, fölkészöntőjét következőkép fejezte be:

„Kivánom, hogy a bájos menyasszony mentől több ilyen szép napot érjen meg, mint a mai.”

A mi ellen a menyasszonynak nem is igen volt kifogása, de annál több a völegénynek.

As éhség ellen.

El napokban egy orvos azt állította egy károsaságban, hogy az éhség ellen legjobb szer az opium.

— Szerintem legjobb a toskályos, vagy a föltöltött káposzta, jegyzé meg egy jelen volt nem orvos.

Párnaszuszimuszi

fattyuhattyuhangok.

Nem az fáj az én lelkennek,

Hogy a szívem ugy megesaltad,

Hogy hazug volt a szerelem,

A mit nekem esküdt ajkad.

Hejh nem az fáj, hogy nem Pécs már,

A hol nyújtasz boldogságot,

Csak az fáj, hogy fizetnem kell

Utánad az adósságot!

Petessi a garaszt.

Felcség: Hallod-e öregem, valami megbeszélni való volna.

Férj: (ügyvéd) Faj, hagyj most nekem békét, sok a dolgom.

Felcség: Ugy? No, hát itt van egy forint, tekintetes ügyvéd uram, s most kérek egy órai tanácskozást.

Búsan puczovál a baka,
Nem futja ki a trafka,
No de a rosszban az a jó:
Hogy nem drágult meg a bagó.

Hej magyar ne tölts pipára,
Hadd száradjon ki a szára,
Vágd a falhoz jó pipádat
S száraz kortyval mulasd szádat.

Pipa helyett rágd a bajszod',
De ne hogy ejts érte jajszót.
Drágább lett a dohány ára —
Miért szavaltál a jobb pártra!

DOBÓ SÁNDOR

a „Pajkos diákok“-ban a következő nagyfontosságú politikai beszédet mondotta el egy szuszra:

És megoldva lön az első életkérdés: a sötétség szellemei elmúltak; a nagyorru bolgárok megunták, hogy őket a muszka orruknál fogva hurezolja, komolyan megrázták fejüket és — fejedelmet választottak maguknak. Viszont azonban, hogy Europa ne soká legyen kénytelen tünni az orrnál való hurezoltatást, feltámadt Franciaországban a nagy népbolondító, akarom mondani népboldogító Boulanger és az egész francia nemzetet luzza orránál fogva. Pekingben a theaaratás széttiportatott! A gyapot orosz import által oly helyzetbe jutott, mely a béke barátainak nemsokára lehetetlenné teszi a békesymphonia eljátszásakor füleiket bedughatni! — E helyzetnek meg kell változnia! Oroszországnak le kell mondania minden bebeszélési jogairól Bulgária és a többi Balkán-államok ügyeibe, cserébe azonban, hogy a medve is jóllakjék, a káposzta is megmaradjon, kapja az osztrák-magyar éjszaksarki expedíció által fölfedezett Ferencz József-földet. Mi megtartjuk Boszniát és Hercegovinát és elfoglaljuk hozzá Novibazárt, valamint Malagát és Madeirát. Franciaország pedig kénytelen lesz Bulgáriát őrizni, nehogy oda idegen hatalom betolja képes ábrázatát. Németország, mint a világ legtudósabb nemzete, nehogy porzóban hiányt szenvedjen, a Saharasivatagot kapja összes homokbuczkáival együtt. Angolország, nehogy gazdasága által elbizakodottá váljék, összes kincseivel együtt berendeltetik egy tettyei nép-ünnepélyre, a hol pénztől bizton meg fog foszthatni és kincszómja el fog oltatni. Végül, hogy a párisi világkiállítás miatt megindult vita megszűnjék, czemmel elrendeltetik, miszerint a párisi világkiállítás Pécsre, a pécsi kiállítás pedig Párisba helyeztessenek át kölcsönösen. Így legalább a francziák fedezik a mi deficiztünket és a világbéke helyreáll és biztositva leend!

Tapiros kapszlit.

Első: Sirisaka Andor.

Javitott közmondás.

A közmondás szerint: „Betegség van ezerféle, egészség csak egyféle.“ Nincs igaza a közmondásnak, mert egészség van ezerféle, betegség csak egyféle: *vizi-betegség*. Ebben szenvednek a közönséges vizi-betegek, az üres tárczáju ferblisták és az ország legtöbb — tüzoltói.

Ha tűz van.

Nincs nagyobb ellensége a mi derék tüzoltóinknak a német és a bosnyák nációknál. Ha tűz üt ki, nem elég nekik a baj, hanem még „*fáér*“ kiabál a schulfereinos németje és még „*fátrá*“ akar rakni a tüzes stáresevista.

Az idő és a pénz.

„Az idő pénz.“ Ezt az ismeretes és tanulságos angol mondást senki sem tudja úgy fölhasználni a maga javára, mint a — *pénzesimálók*.

Krisztus és Krisztus.

Különös, hogy épen a Krisztus-tagadóknál van legtöbb — krisztus. (Élő példa erre többek közt a Rothschild-familia.)

A régész és a vendéglős.

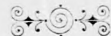
Ismerek egy régiségbuvárt és egy vendéglőst. A régész annyira az, hogy még a borban is az „ó“-t kedveli; a vendéglős meg a régészt szereti. Már most az a kérdés: ki nagyobb barátja a régésznek? (E talány megfejtője 15 kr-ért kap ingyen egy — „Veréb Jankó“-t.)

A javító-intézet specziálítása.

N. kiszabadult fegyencz annyira megkedvelte ott a „zártkörű multság“-ban az olvasást, hogy nem restelte végig olvasni „A dohányzás veszélyei“ című röpiratocskát. Hogy okult-e belőle? — nem tudom. De a rossz nyelvek azt pletykázzák felőle, hogy most már nem pipál, a cigarettával épen nem törődik s a szívart is csak *részben* kedveli. Csak tubákol és — bagózik. (Leszokott a pálinkaivásról, csak — rumot iszik!)

Izetlen ételek és növények.

Nyakleves. (Senki sem szereti.) Füge. (Menyescék ajándéka az ügyetlen kurizálók számára.) Zöldség és bolond gomba. (Két specziális növény, mely bőven terem némely vidéki lap hasábjain.) Petrezselyem. (Aggszűzek áruczikkje bálók alkalmával.) Kitoló kása. (Kikosarazott udvarlók részére.) Mákvirág. (Kozarek különleges növénye embrió korában.) Zöld-ág. (Olympus a megelégedettek számára.) Tisza-virág — — (Psz! A „Veréb Jankó“-ban politizálni nem szabad!)

N a i v.

A szerencsétlen házasságról folyt a beszéd ebéd felett.

Az egyik vendég a következő kérdést intézte a mellette ülő 12 éves leányhoz:

— Mi a kedved véleménye, kisasszony? Ha megnöl, lesz-e kedve férjhez menni, vagy sem?

— Nincs nekem egyikhez sem kedvem. Inkább majd csak — *özvegy leszek*.

A hálóköntös.

A rebeczének*) volt egy újdivatu szép reggeli köntöse. Ebben a szép köntösben szokott a szép reggeli órákban a köntösnél és a reggeli óráknál is szebb és üdőbb fiatal rabbiné parádézni.

Egy kora reggel a rabbi ablaka előtt a tüzoltók vonultak el hangos zenekísérettel.

A rabbi édes álmából felébredve magára kapta feleségének diszköntösét és az ablakhoz sietet, s az ablakon kikönyökölve nézte a daliás tüzoltók etvonulását. A mint így kidüllesztett szemekkel nézi a tüzoltó csapatot, érzi, hogy valaki hevesen átöleli a diszschlaff-rokkba burkolt derekát, a rabbi hirtelen megfordul, s bámulva veszi észre, hogy a bócher ölelgeti.

— Stachezu bocher lében, mit akharolsz te veiem? kérdi tőle a rabbi.

— Boesánat rabbi lében, azt hittem, hogy a rebece néz ki az ablakon.

*) A rabbi neje.

A fényképésznél.

Egy ur: Emlékszik ön kedves nőmre?

Fényképész: Mintha csak előttem állna!

Egy ur: Pompás! Ugy kérem, sziveskedjék öt mellém fotografirozni!

*

Asszony: Mi a díja az arcképeknek?

Fényképész: Az első példány 1 forint, a második s a többi csak 50 kr.

Asszony: No biz nekem mindegy, akár az első, akár a második példány; nem vagyok babonás, azért csak a másodikikat meg a következőket kérem!

N a i v.

Sok zivatar dulta fel az anya házi boldogságát, s egy rossz órájában keserűen fakadt ki:

— Ne menj férjhez, kis leányom — szolt lányához

— ha boldog akarsz maradni!

— Nem is fogok soha, kedves mama, de még a gyermekeimnek is szigoruan meghagyom — felelt naivan a kis ártatlan.

H I R D E T É S E K :

Gebhardt István

a bányatelepi

ezer éves gesztenyefánál lévő

vendéglőjének

kerthelyiségében

minden vásár- és ünnepezen

zene van.

A legkellemesebb kirándulási hely.

Kitünő bel- és külföldi (pilseni) sörök, hamisítatlan asztali borok tartatnak készletben.

Jó konyha áll a kirándulók rendelkezésére.

Bel- és külföldi díszállatok

Európa legnagyobb állatkertjeiből.

Ararák, kakaduk

papagájok

10 frttól 300 frtig.

Kardinálok, diszénekklök

és diszpintyek

5 frttól 25 frtig.

Majmok,

tengeri örlecsek

és **evetkék**

nagy választékban kaphatók.

Bővebb értesítést nyerhetni

János-utca 8-ik szám alatt.

Ugyan itt egyes állatfajok megtekinthetők.

= Katalogus kívánatra díjmentesen küldetik. =